

contemporació f. Acció de contemporar o de contemporar-se; l'efecte.

contemporant adj. Que contemporava.

contemporar v. tr. Modificar (alguna cosa) acomodant-la a una altra.

contemplador -a m. i f. Qui contempla

contarella f.

conte m. Relació ~~de~~ d'un succés fals o de pura invenció. Un conte d'infants. Contar un conte

contemplació f. Acció de contemplar. La contemplació de les meravelles de l'univers. Estar en contemplació davant un espectacle. | Volter algi de contemplacions | Viure en la contemplació, absorbt en Déu.